

*Violeta Palčinskaitė
Giedrius Kuprevičius*

KIRVIRSAVERO SALOJ

*vienos dalies miuziklas
skirtas Astrid LINDGREN 100-mečiui*

VEIKĖJAI

ASTRIDA LINDGREN

LEIDĖJAS

PANELĖ ROSENBLIUM

PEPĖ

KARLSONAS

MADIKĖ

LISBETĖ – jos sesutė arba MOZĖ

BROLIAI LIŪTAŠIRDŽIAI

RULĖ IR FILĖ – plėšikai

RASMUSAS

OSKARAS ir MARTINA – Rasmuso tėvai

MIJO – grojantis fleita

RONJA – plėšiko duktė

SEKLYS KALIS

TRYS BALTOSIOS ROŽĖS RITERIAI

TRYS RAUDONOSIOS ROŽĖS RITERIAI

CHORAS – dvi grupės (Striukumbukai, gyvatai viliokliai)

1. *LINDGREN – nedainuoja*
2. *LEIDĖJAS – nedainuoja 24*
3. *PEPĖ / MADIKĖ/RULĖ – dainuoja 2. 4. 5. 6. 20. 24*
4. *ROSENBLIUM / MARTINA / RONJA – dainuoja 13. 16. 17. 24*
5. *KARLSONAS / SEKLYS KALIS – dainuoja 12. 18. 19. 20. 23. 24*
6. *OSKARAS / FILĖ – dainuoja 13. 20. 24*
7. *MIJO – dainuoja ir groja fleita 9. 13. 14. 21. 24*
8. *RITERIAI, STRIUKUMBUKAI, GYVATAI - dainuojantys vaikai 15. 20. 24*

1.

Scenos gilumoje matome jūra plaukiantį laivą, ant kurio šono šviečia užrašas: „ASTRID

LINDGREN - 100“. Kampe seno namo stogas, ant kurio gyvena KARLSONAS. Kartais ten galėtų atsirasti ir kiti rašytojos knygų herojai. Visi šios fantazijos veikėjai, išskyrus KARLSONĄ, išlips iš laivo, o baigę savo pasirodymą, įlips atgal į jį. Pirmasis iš laivo išlipa LEIDĖJAS. Jis orus ir pasipuošęs. Jam ir atiteks savotiškas šios muzikinės fantazijos vedančiojo vaidmuo.

LEIDĖJAS. Sveikinu visus čia susirinkusius - vaikus ir jų tėvelius, ir tuos, kurie neturi vaikų, arba neturi tėvelių. Juk šiandien mes švęsime tokią nepaprastą, tokią iškilmingą, tokią nepakartojamą...

Scenoje šmėkšteli KARLSONAS, nešinas tortu su šimtu žvakučių, ir beveik nepastebėtas dingsta.

Iš laivo išsikapurnoja PEPĖ. Niūniuodama ji eina atbulom, kol triukšmingai atsitrenkia į LEIDĖJĄ.

LEIDĖJAS (išsigandęs šluostosi kaktą). O Viešpatie! Pepe, kodėl tu eini atbula?

PEPĖ. Kodėl einu atbula? Gal mes ne laisvoj šaly gyvenam? Argi negaliu eiti kaip noriu? Egipte visi žmonės taip vaikšto, ir niekas nesistebi...

Niūniuodama ir eidama atbulom, PEPĖ dingsta.

LEIDĖJAS. Taigi, mieli žiūrovai, šiandien aš norėjau jums pasakyti... Ką aš norėjau pasakyti? A - štai ką.

Scenoje ir vėl pasirodo KARLSONAS, kuris tarsi nusileidęs nuo stogo, dūzgindamas savo propelerius iš visų jėgų „įvažiuoja“ tiesiai LEIDĖJUI į glėbį. LEIDĖJAS, vos išsilaikydamas ant kojų, žiūri išpūtęs akis

KARLSONAS. Ko vėpsai? Karlsono nematei? Esu gražus, protingas ir gerai įmitęs vyras pačių pačiausiam stiprume. Geriausias pasaulyje Karlsonas. O tu kas toks?

LEIDĖJAS. Leidėjas.

KARLSONAS. Ką leidi? Aitvarus?

LEIDĖJAS. Aš leidžiu KNYGAS.

KARLSONAS. O kaip tu jas leidi?

LEIDĖJAS. Na, iš pradžių perskaitau, prašau kad dailininkas jas pailiustruotų gražiais piešiniais, o vėliau spaustuvė jas atspausdina, kad vaikai turėtų ką skaityti.

KARLSONAS. Tai gal tu geriausias pasaulyje spausdintojas ir vaikelių kankintojas?

LEIDĖJAS. Klįsti, Karlsonai. Dar nė vienas vaikas nesikankino, skaitydamas Astridos Lindgren knygas! Karlsonai, jos išverstos net į 85 pasaulio kalbas!

KARLSONAS. Na, gyvenime visaip būna.

KARLSONAS dingsta. Atsiranda CHORAS. O galbūt jis visą laiką yra scenoje. CHORAS pagal situaciją gali vaizduoti vaikus ar suaugusius, vilioklius požemių Gyvatus ar geraširdžius, bet bukokus Striukumbukus (iš knygos „Ronja, plėšiko duktė“)

LEIDĖJAS. Mieli žiūrovai! Taigi, šiandien... šiandien...

CHORAS (pasakinėja).
Švęsime nepaprastą gimtadienį.

LEIDĖJAS. Bet ponios Astridos nesimato...
Kiek šį kartą autorei sukanka?

CHORAS. Autorei sukanka... šimtas metų.

LEIDĖJAS. Autorei... sukanka... šimtas metų?
O Dievuli! Šitai lekia laikas.
Rodos vakar... Karlsonas... Ir Pepė...
Aš tada buvau dar mažas vaikas.
O dabar leidėjas aš esu.
Leidžiu jos knygas. O iš tiesų...

CHORAS. Švęsime nepaprastą gimtadienį.
Laike, neskubėk, sustok, palauk.

LEIDĖJAS. Tos vaikystės būna tiek nedaug.

CHORAS. Sapno laivas plaukioja laike...
Pasidžiaukim nuotaika puikia!

LEIDĖJAS. Ir, be to, fantazija lakia!

Dabar iš laivo labai atsargiai išlipa PANELĖ ROSENBLIUM, mokytoja, su didžiule skrybėle ant galvos. Užvertusi galvą ji visa tirtėdama žvelgia į dangų, tarsi ten matytų TĄ, kuri bus šiandien pasveikinta.

ROSENBLIUM. Gėlės... Ir gimtadienio suknia...
Viešpatie, kokia graži ponija!

CHORAS. Karalienė pasakų šalies
Nusipelno meilės ir šlovės!

(gieda) Astrid,
Ana,
Emilija,
Erikson,
Lindgren!

Muzikai nutilus, tarsi šešėlių teatre, įsišviečia rašytojos siluetas. Esant galimybei, būtų gražu, kad pirmasis sakinytis nuskambėtų ir jos gimtąja švedų kalba.

LINDGREN. Gimiau 1907 metais lapkričio 14 dieną Švedijoje, nedidelėje Nas fermoje, netoli Vimerbiu, Samuelio ir Hanos Eriksonų šeimoje. Buvau labai mylimas vaikas. Augau apsupta dėmesio ir šilumos. Turėjau laimingą, nerūpestingą vaikystę. Visa aplinka dvelkė stebuklais ir nepakartojamais nuotykiams, kurie įmanomi tik tada, kai esi vaikas. Štai, pavyzdžiui, buvau šventai įsitikinusi, kad du lakūnai - kapitonai Sondersas ir Madikenas buvo nutūpę ne kur kitur, o ant mūsų namo stogo. Stogas man iškart tapo ypatingas. Kas žino, gal būtent dėl to vėliau ten apgyvendinau Karlsoną? Viešpatie, kokių tik žaidimų mes tada neprisigalvodavome!..

LINDGREN siluetas pamažu išnyksta

CHORAS. Madike, Madike, visų mūsų Madike!

Iš laivo išsirioglina MADIKĖ, tempdama paskui save mažąją sesutę LISBETĖ (blogiausiu atveju, esant atlikėjų trūkumui, tai gali būti lėlė, už kurią MADIKĖ sakys tekstus). MADIKĖ yra apsisiautusi ilgu šilkinu mamos chalatu, kurio skvernai jai painiojasi po kojų, todėl ji nuolatos klumpa. MADIKĖ vaizduoja princesę, Faraono dukterį, kuri turės išgelbėti upėje plūduriuojanti kūdikėli MOZĖ.

2.

MADIKĖ.	Tu, sesute, būsi Mozė. Tu pintinėje tūnosi. O pintinė - seną geldą Suradau šiek tiek įskeltą... Kai „pintinė“ plauks upe, Aš išgelbėsiu tave.
LISBETĖ.	Kam ta upė? Kas tas Mozė?
MADIKĖ.	Kai užaugsi, sužinosi. Juk ne vien teta skalbėja Tas istorijas girdėjo.
CHORAS.	Biblija - šventa knyga. Pasiklauskite bet ką. Faraonas, Mozė, upė... Mums visiems žaidimas rūpi!

MADIKĖ padeda LISBETEI įsiropšti į geldą ir įkurdina upėje, nendrių tankumyne.

MADIKE. Štai, kur aš tave suradau, mažyli mano Moze!

MOZĖ- LISBETĖ. Ar dabar aš jau būsiu tavo vaikelis?

MADIKE. Žinoma! Tik pirmiausia aš turėsiu tave išgelbėti. Kas čia tave paguldė?

MOZĖ - LISBETĖ. Pati atsiguliau!

MADIKE rūščiai pažvelgia į savo sesutę, kuri pamiršo tekstą

MADIKE. Mama paguldė! Kad Faraonas nenugalabytų!

MOZĖ-LISBETĖ. Mama paguldė, kad Faraonas nenugalabytų.

MADIKE. Turbūt džiaugiesi, mažasis Moze, kad aš, Faraono duktė, tikra princesė, tokia graži, tave įsivaikinsiu!

MOZĖ-LISBETĖ. Kurgi ne!

Sulig žodžiais " tokia graži" MADIKĖS apdaras, susipainiojęs tarp kojų, nuslysta žemyn, palikęs „princesę“ tik su apatinėmis kelnaitėmis.

MADIKE. Ir tu, Moze, būsi labai gražus, kai gausi naujus rūbus!

MOZĖ-LISBETĖ. Ir sausas kelnes. Madike, man rodos, toji gelda –
kiaura!

MERGAITĖS, susiėmusios savo žaidimo „ rekvizitus“ dingsta laive.

Iš lėto įsišviečia LINDGREN siluetas

3.

CHORAS. Pamažu išvysi, ko nematęs.

Tyliai auga pažinimo medis.

Pažinimo medis - paslaptis.

Pažinimo medyje - žaltys...

LINDGREN. Kai man sukako dešimt metų, aš pagalvojau, kad visas gyvenimas jau praityje. Juk dešimtmetis - toks didžiulis laiko tarpas! O paskui atsitiko dar baisnis dalykas: man suėjo trylika! Ir aš supratau, kad jau nebegaliu ŽAISTI. Nes esu tam per sena. Aš taip ryškiai prisimenu tą vasaros dieną. Mes visada žaisdavome su pastoriaus anūke, kuri kasmet atvykdavo pas mus atostogų. Tačiau vieną dieną, kai mes, kaip visada, susiruošėme žaisti, staiga supratome, kad mums jau nieko nebeišeina. Tai buvo siaubinga! Jautėmės labai kvailai. Mane apėmė keistas liūdesys. Mums tada buvo po trylika... Ką mes darysime, jei negalėsime daugiau žaisti?..

LINDGREN žodžius nutraukia atbulom į sceną įsigriovusi PEPĖ

PEPĖ. Nekalbėk nesąmonių! Mes žaidžiame, mes žaidžiame, mes žaidžiame!

4.

PEPĖS DAINA

Jeigu prisimenat Vilą Vilaitę,
 Jeigu pažįstate Pepe mergaitę,
 Pepė visur su jumis, visada.
 Pepė - išdaigų smagi valanda.

CHORAS. Pepė visur su jumis, visada.
 Pepė - išdaigų smagi valanda.

PEPĖ. Pepei nereikia nei stengtis, nei vargti.
 Pepė be vargo užsikelia arklių.
 Pepės išdaigoms paklūsta visi.
 Pepė džiaugsme ir tyliam liūdesy.

CHORAS. Pepės išdaigoms paklūsta visi,
 Pepė džiaugsme ir tyliam liūdesy.

PEPĖ. Mano mama angelas. Ji dabar sėdi danguje ir pro siaurą plyšelį žiūri žemyn į savo dukrytę..
 Nesirūpink, mama! Man labai gerai. O mano tėtė negrų karalius! Beje ten, Kirvirsavero saloje, visi
 žmonės privalo kiauras dienas žaisti. Visi. Nuo palmių laistytojo iki prezidento. O kas nenori žaisti, tą
 išstremia į kitą salą. Ten visi pikti, nesišypso ir viskuo skundžiasi. Dažniausiai skrandžio opomis. Ten labai
 nemalonu gyventi.

CHORAS. Pepe, Pepe, tu meluoji!

PEPĖ. Meluoju. Tačiau Belgijos Konge nėra nė vieno žmogaus, sakančio teisybę, ir niekas dėl to
 nesijaudina.

5.

PEPĖS DAINA (II)

Kirvirsavero saloj
 Varlės šoka - oi,oi,oi.
 Aukso luitų, stručio plunksnų,
 Ieškau pasakos paunksmėj.
 Ledinukų ir varžtelių,
 Giedančių baltų kriauklelių.
 Kirvirsavero saloj
 Varlės šoka - oi,oi,oi!

(Su žiūrovais). Kirvirsavero saloj,
 Varlės šoka - oi,oi,oi!

Varlių ir Kirvirsavero salos gyventojų šokis

6.

PEPĖS DAINA (III) SU CHORU

PEPĖ. Aš galiu pakelti arklį.
 CHORAS. Argi? Argi? Argi? Argi?
 PEPĖ. Man arklys nepersunkus.
 CHORAS. Tai bent Pepė! Bus, kas bus!
 PEPĖ. O kilot arkliuką ponį,
 Man tikra dangaus malonė.
 Bet smagiau kiloti arklį!
 CHORAS. Argi? Argi? Argi? Argi?
 PEPĖ. Negi niekur nesat skaitę –
 Kirvirsavero mergaitės
 Ant pečių po dramblių velka.
 Dar keli meškėnai telpa.

CHORAS (skeptikai). Kam ta Pepė niekus mala...
 (entuziastai) Plaukime greičiau į salą!

7.

PEPĖS DAINA IV

Ei, visi piliečiai žmonės,
 Šiandien rengsiu vakaronę.
 Tomis, Anika ir aš
 Ledinukų jums parneš.
 Ponas Nilsonas, beždžionė,
 Saugos mūsų vakaronę.
 O verandoje arklys
 Į laukus nebenuklys,
 Jį užkelsime ant stogo,
 Kad leidėjams būtų juoko...

Pasirodo LEIDĖJAS. Šį kartą jis yra iš Prancūzijos.

LEIDĖJAS. Bonjour! Bonjour, madame Astrid! Jūs net neįsivaizduojate, kaip mes čia, Prancūzijoje, mylime jus ir vertiname jūsų talentą. Juk jeigu sudėtume visas jūsų knygas vieną ant kitos, tai gautume 175 Eifelio bokštus! O jeigu suguldytume jas į eilę, tai galėtume 3 kartus apjuosti žemės rutulį!

Tačiau jaudinamės dėl vieno dalyko. Tiesą pasakius, jaudinamės ne dėl vieno, dėl daugelio dalykų. Knygoje vaikai išūliai bendrauja su suaugusiais, daug anarchizmo. Šitas vietas mes, be abejo, apkarpsime se la vi, tačiau knygos viršelis! Jame pavaizduota maža mergaitė, kuri plikomis rankomis laiko virš galvos iškeltą arklį! Pardon, bet tai jau visiška nesąmonė. Gal galima būtų pavaizduoti ne arklį, o bent jau mažą ponį...

LINDGREN. Pone leidėjau! O ar jūs matėte mažą mergaitę, kuri galėtų plikomis rankomis pakelti ponį?

CHORAS-VAIKAI. Cha, cha, cha, cha!

CHORAS. Na, kas gi dar?

Na, kas gi dar?

Au revoir.

Au revoir.

Įsiveidęs prancūzų LEIDĖJAS grįžta į laivą.

Pamažu vaikų juokas perauga į ramias, liūdnokas gaidas.

Keičiasi apšvietimas.

8.

CHORAS. Koks nuostabus pasaulis!
Sidabras – ir juodi šešėliai.
Erškėtrožių ir Vyšnių slėniai...
Čia brolis brolių pasitinka
Lemties akimirką laimingą,
Nes Nangijalos dausose
Pailsi kūnas ir dvasia.
Tačiau ir čia, deja, ir čia -
Gyvuoja meilė ir kančia,
Ir tai pati nuožmi kova,
Kaip mūsų žemėje...

LEIDĖJAS. Tai va!

LEIDĖJAS. Perskaičiau jūsų rankraštį, ponija Lindgren. Stebiuosi, kaip jums šovė į galvą po linksmų Pepės nuotykių parašyti tokią liūdną knygą? „Broliai Liūtaširdžiai – knyga apie mirtį. Nors jūs to tiesiogiai ir neįvardinate, vaikai ne kvailiai. Nangijala, kurioje susitinka du broliai, yra ne kas kita, kaip pomirtinė karalystė. Negana to, jūs teigiate, kad toje karalystėje, priešingai negu skelbia tikintieji, mūsų laukia ne atgaiva, o tie patys vargai, kaip ir mirtingųjų pasaulyje! Tai pavojinga!

LINDGREN. Yra dalykų, kuriuos reikia daryt, net jeigu ir pavojinga.

LEIDĖJAS. Kodėl?

9.

LINDGREN. Todėl, kad būtum žmogus, o ne šlamštas. Juk ir vaikams pravartu žinoti, kad esame gamtos dalis. O visa, kas gyva gamtoje - turi pradžią ir pabaigą. Ir neverta dėl to sielvartauti. Verčiau padėkime jiems suprasti, kokia galinga yra žmogiška meilė, padedanti įveikti visas kliūtis! Prisimenat? Junatanas gaisro metu išgelbėjo sunkiai sergantį broliuką Karlą, o pats žuvo. Netrukus jie susitiko Nangijaloje, kur gyvenimas po mirties prasidėjo iš naujo. Broliams teko nugalėti tironą Tengilį, išvaduoti iš jo nelaisvės Vyšnių slėnį, nugalaboti pabaisą Katlą. Deja, Katlos nuodai pakirto Junataną. Tie broliai buvo drąsūs kaip liūtai. Todėl ir pavadinau juos Liūtaširdžiais. Bet ne tik todėl. Mintyse turėjau vieną be galo narsų anglų karalių – Ričardą Liūtaširdį. Taigi, kada Katlos nuodai pakirto Junataną, jis suprato, kad turės iškelti į kitą šalį, kuri yra dar aukščiau už Nangijalą, - į Nangilimą. Ak, žinau, ponas leidėjau, jums labai nepatinka tas žodis. Bet ką padarysi. Svarbiausia, kad Karlas nepaliko jo vieno. Jis apkabino Junataną per pečius, stovintį ant aukšto skardžio krašto, ir jie abu iškeliavo... Ta knyga ne apie mirtį, o apie amžiną meilę, pone leidėjau, apie amžiną meilę!..

JUNATANAS supranta, kad neišgyvens ir bando tai paaiškinti broliui. Brolis jo nepalieka.

Baletu numeris. BROLIAI LIŪTAŠIRDŽIAI vilki riterių kostiumus. Kova su baidykle Katla. Katla bijo fleitos (rago) garso. Ji jau buvo besmaugianti Junataną, tačiau pasigirdus fleitos melodijai, subliuško ir pasitraukė į savo olą, netekusi visų galių, bet dar spėjusi paleisti savo mirtinus nuodus į Junataną.

Toliau, kaip ir pasakojo autorė, broliai Liūtaširdžiai, stovi ant skardžio krašto, Karlas apsikabina Junataną. Tik vienas šuolis – ir jie abu iškeliuoja į Nangilimą, šalį, kuri yra dar aukščiau už Nangijalą...

10.

CHORAS. Koks nuostabus pasaulis!
 Sidabras ir juodi šešėliai
 Erškėtrožių ir Vyšnių slėniai
 Bebaimiai broliai Liūtaširdžiai!
 Šita giesmė yra ne mirčiai,
 Ji brolių meilei paskirta
 Todėl čia verkti – ne vieta!

Sulig šitais paskutiniaisiais žodžiais scenoje pasirodo apsiašarojęs LEIDĖJAS. Jis tik mosteli ranka, prispaudęs prie akių nosinaitę, ir, netaręs nė žodžio, dingsta. Dūzgindamas savo „motoriuką, prašvilpia KARLSONAS, kad išblaškytų liūdną nuotaiką.

KARLSONAS. Gyvenime visaip būna!

Apibėgęs sceną KARSLONAS „užskrenda“ ant stogo. Pasiėmęs didžiulius žiūronus, jis atidžiai seka, kas darosi aplinkui.

Pasirodo plėšikai – RULĖ ir FILĖ. Jie išslenka iš laivo, baugiai dairydami aplinkui.

Gerokai įkaušę, plėšikai groja šukomis ir lūpine armonikėle, paskui, netverdami džiaugsmu, rutulioja tarp pirštų brangų smaragdų vėrinį.

11.

- FILĖ. Sveikas, Rule!
- RULĖ. Sveikas, File!
- Kaip manai, vaikai mus myli?
- FILĖ. Jeigu myli, tai padės.
- Paslapties neišplepės.
- RULĖ. Šiandien nukniaukėm smaragdą.
- Pragyvenimui užtektų
- Iki pat gyvos galvos...
- FILĖ. Š - š –š! Tyliau... Ką pagalvos...
- RULĖ. Iš tiesų, brangusis File...
- Gal akis tau kas užpylė?
- Mums vaikai turės padėti
- Šitą vėrinį paslėpti.
- FILĖ. Senei puoštis nebereikia.
- Ji vis tiek atrodo klaikiai.
- ABU. Kai smaragdas bus parduotas,
- Susirasim laisvą plotą.
- RULĖ. Gal Stokholme?
- FILĖ. gal Paryžiuje!
- ABU. Bet namo tikrai negrįšim!

12.

PLĖŠIKAI šoka ir dainuoja. Matome, kaip KARLSONAS, kuris visa tai stebėjo nuo savo stogo, maukšlinasi ant galvos baltą paklodę, pro vieną skylę iškišęs savo propelerio sparnus, o kitas dvi palikęs akims. Toks KARLSONAS – VAIDUOKLIS, birzgindamas savo motoriuką, nusileidžia vos ne ant galvų PLĖŠIKAMS. PLĖŠIKAI, siaubingai klykdami, išmeta iš rankų vėrinį ir lekia, kur kojos neša.

KARLSONAS (pakelia vėrinį ir jį apžiūrinėja).

- KARLSONAS. Tokį turta, tokį lobį
- Vagys būtų pasigrobę...
- O senutė, dievaži,
- Su smaragdais – bus graži!

CHORAS. Mūsų Karlsonas šaunuolis
Tik nuo stogo – vienas šuolis
Ir senutė, dievaži,
Su smaragdais – bus graži!

KARLSONAS. Nes aš esu Karlsonas, geriausias pasaulyje vienišų senučių ramintojas ir pavogtų lobių grąžintojas!

Pasiėmęs vėrinį, KARLSONAS lekia, kad sugrąžinti jį senutei. (Jeigu yra laiko ir vaizdinių priemonių, galima parodyti, kaip skambant muzikai KARLSONAS pasibeldžia į langą pastogėje, senutė iškiša galvą ir nustebusi matuojasi susigrąžintą vėrinį, dėkodama KARLSONUI. (Pantomima?).

Įsišviečia LINDGREN siluetas.

LINDGREN. Aš gaunu po 150 laiškų per savaitę! Esu nebejauna moteris. O vaikams REIKIA atsakyti! Beje, ypač dabar man labai keista, kad kažkada nebegalėjau žaisti. Prisimenu, mokykloje parašiau rašinį apie vienuoles. „Vienuolės labai daug laiko skiria rankdarbiams. Jos taip išradingai siuvinėja altorių apdangalus ir daugybę kitų dalykų. Jos tokios gabios! Tokios sumanios! Jeigu joms būtų leista ištekėti, kas žinoma, neįmanoma, jos vilkėtų pačias nuostabias vestuvines sukneles!“ (Juokiasi) Ar tada, būdama trylikametė, svajojau apie savo vestuvinę suknelę? Nežinau... Neprisimenu... Bet puikiai prisimenu, kaip žaisdavau su savo vaikais Aš ne tik prigalvodavau jiems visokiausių istorijų, kurios vėliau tapdavo mano knygomis, aš šėldavau kartu su jais, aš netgi laipiodavau kartu su jais po medžius, stulbindama pro šalį einančius parko lankytojus... Aš visada jiems turėdavau laiko... Beje, neseniai gavau vieno berniuko laišką. Jis rašo, kad labai norėtų mane vesti!

Siluetas dingsta

Pasirodo LEIDĖJAS, kuris šį kartą yra iš tolimos, karo nuvargintos šalies.

LEIDĖJAS. Atleiskite, kad jus sutrukdžiau, ponija Lindgren.

Bet negalėjau jums neparašyti. Mes išleidome jūsų „Rasmusą klajūną“. Ne veltui knyga apdovanota Anderseno premija. Nors ji yra parašyta seniai, tačiau jūs net neįsivaizduojate, kokia ji yra aktuali ir šiandien mūsų karo nualintoje šalyje, kur kasdien vis daugėja vargšų našlaičių, beglobių, likimo valiai paliktų vaikų. Tokiems vaikams jūs suteikėte viltį! Viltį būti neprastiems, priglobtiems ir sušildytiems...

Kai tolimos šalies LEIDĖJAS dingsta, ant suolo matome sėdintį vienišą vaiką.

Tai – RASMUSAS

RASMUSAS. Kai esi prieglaudos berniukštis su lygiais ilgais plaukais, kurio niekas nenori įsūnyti, nes kažkodėl ima tik garbanotas mergaites, tada verčiau visai negyventi...

13.

(dainuoja)

Nejau visam pasaulyje
 Jau nebėra žmogaus,
 Kuris berniuką su lygiais plaukais priglaus?

RASMUSAS nepastebi, kaip jam už nugaros atsiranda berniukas, tyliai pritardamas RASMUSUI fleita.

RASMUSAS. Oi, kas tu?

MIJO. Aš Mijo.

CHORAS. Mijo, mano Mijo!

MIJO. Šitaip mane šaukia tėvas, Tolių šalies karalius.

RASMUSAS. Kodėl aš anksčiau niekada nebuvau tavęs sutikęs?

MIJO. Todėl, kad esu iš kitos knygos.

CHORAS. Mijo, mano Mijo!

MIJO. Tačiau mus sieja daug bendrų dalykų: mus sukūrė ta pati rašytoja Astrid Lindren. Be to, aš irgi buvau našlaitis.

RASMUSAS. Bet juk tu turi tėvą!

MIJO. Paklausk. Kartą, kaip ir tu, aš sėdėjau ant suolo. Vienų vienas. Buvo labai tamsi naktis. Tik staiga pamačiau, kad žibinto šviesa apšviečia tuščią alaus butelį, gulintį šalia suolo. Kažkada skaičiau apie dvasią butelyje, bet tai buvo tolimoj Arabijoje, prieš 1000 metų! Stokholmo alaus daryklose dvasių nebūna. Bet šitam butely – buvo! Aš atsargiai atidariau kamštį, ir dvasia šnypšdama išsiveržė į laisvę. Ji ėmė augti, kol pasidarė dydžio sulig namu. Tada dvasia man tarė:

CHORAS. Tu mane išvadavai!

Išpildysiu bet kokį tavo norą!

MIJO (dainuoja) Sakyk, dvasia, iš kur atkeliavai?

CHORAS. Iš Tolių šalies, iš Tolių šalies,
 Kurios nežinai, nežinai, bet ilgies...

MIJO. Geroji dvasia, pasiimk ir mane!

Tegu nekamuoja sunki nežinia.

CHORAS. Apyaušrio tiltai lydės svajones.

MIJO. Kažkas ten beprotiškai laukia manęs!

Taip aš suradau savo tėvą, apie kurį pikti žmonės nenorėjo man pasakoti. Nesielvartauk.

Uždėk man ranką ant peties

Esu iš tavo ateities!

Pasaulyje, be giminių,

Yra iš šiaip – gerų žmonių!

MIJO, grodamas fleita, išeina.

CHORAS. Jei mūsų autore tikėti,
Tave paims mama ir tėtė.
Nebūsi tu, kuo jau buvai
Tave priglobs geri tėvai

RASMUSAS. Mama – su nėrinių skėčiu,
(svajoja) Ir tėtė – jis plačių pečių.

Pasirodo Rasmuso svajonių TĖVAI. Jie perdėtai, nenuoširdžiai šypsosi, atsisėda ant suoloelio ir apsikabina RASMUSĄ.

„TĖVAI“ Mums prie širdies visi vaikai,
Net jeigu lygūs jų plaukai.

Įsivaizduojamoji MAMA, prisilietusi prie RASMUSO, ištraukia nosinaitę ir įnirtingai šluostosi rankas.

CHORAS. Vaikeli, tu apsirikai!
Vaikeli, tu apsirikai!

Staiga nuo įsivaizduojamų TĖVŲ nukrenta visi puošnūs drabužiai ir ant suoloelio matome du paprastus kaimo žmones. Tai OSKARAS ir jo žmona MARTINA.

ABU (labai nuoširdžiai). Mums prie širdies visi vaikai,
Ir nesvarbu – kokie plaukai!

MARTINA. Nors mano vyras klajūnas, bet jis ne valkata.

OSKARAS. Ne visi klajūnai yra valkatos, ir ne visi valkatos yra niekšai.

RASMUSAS. Mes ilgai keliavome su dėde OSKARU, tačiau jis niekada man nesakė, kad turi žmoną ir namus...

MARTINA. Tokie jau tie nuotykių ieškotojai, klajūnai... Rasmusai! Ar tu sutiksi būti mūsų sūneliu?

OSKARAS. Rasmusai! Ar tu sutiksi būti mūsų sūneliu?

CHORAS. Jei manote, kad taip nebūna,
Skaitykit „Rasmusą klajūną“!

14.

*Temsta. Žvaigždėtas dangus.
Ant suoloelio sėdi MIJO ir groja fleita.*

RASMUSAS. Mijo! Aš suradau tėvus. Jie labai mane myli. Ir aš juos, Mijo!.. Tu taip gražiai groji...

MIJO. Iki šiol grodavau gėlėms, vėjams ir medžiams, atrodė, kad jiems patinka. Bet niekada nebuvo grojęs žvaigždėms. Kaip manai, ar joms irgi patinka?

Visiška tamsa. Aidint muzikos garsams įsišviečia didžiulis teleskopas, pro kurį atidžiai stebi dangaus erdvę LEIDĖJAS. Pagaliau jis atitraukia akis nuo prietaiso ir nutaiso itin iškilmingą pozą.

LEIDĖJAS. Ką jūs ten darote, ponija Astrid! Geriate kavą? Rašote vaikams laiškus ar taip įnikote į savo naują knygą, kad nebegirdite telefono skambučio? Velniai rautų, ponija Astrid, kiek galima! Juk aš, geriausias jūsų draugas, noriu PIRMAS pranešti jums tą naujieną! PIRMAS! Alio? Alio! Na, pagaliau! (Jo susierzinęs balsas akimirksniu tampa švelnus ir pataikaujantis). Ponia Astrida? Būkit pasveikinta! Turiu įdomią naujieną. Jeigu stovite, tai atsisėskite. Jeigu jau sėdite, tai netrukus atsigulsite. Iš juoko nustebinta ir pamaloninta. Mokslų akademija pageidauja, kad naujai atrastas asteroidas Nr.3204 būtų pavadintas Astridos Lindgren vardu!

LINDGREN (labai ramiai). Na, ką gi. Tai nuo šiol vadinsite man ne Astrida, o Asteroide Lindgren. Manau, vaikam tai patiks.

CHORAS.	Visi pašlovinkime Ją! Jos vardas šviečia danguje!
LEIDĖJAS.	Bet autorė – nereagavo... Ji rašė laiškus, Gėrė kavą...
CHORAS.	Visi pašlovinkime Ją! Jos vardas šviečia danguje! Karalienė pasakų šalies Nusipelno meilės ir šlovės Astrida, Ana, Emilija, Erikson, Lindgren!
LEIDĖJAS.	Dabar danguje pasirodė GARSI ASTEROIDĖ! GARSI ASTEROIDĖ!

Skamba rudeniški motyvai. Dabar CHORAS virsta GYVATAIS-VILIOKLIAIS, piktosiomis miško dvasiomis ir geraširdžiais, bet bukokais STRIUKUMBUKAIS, kurių priežodis „kudė jie tei daru“ (iš knygos „Rojna, plėšiko duktė“ ir yra jų įvaizdžio išraiška.

Baleto numeris

Šoka rudeniniai miško sutvėrimai: klastingi GYVATAI VILIOKLIAI, STRIUKUMBUKAI, gerieji SUTEMŲ TROLIAI, piktosios SKRAIDŪNĖS, GAURUOČIAI NYKŠTUKAI. GYVATAI bando į savo pelkes įsivilioti geruosius miško gyventojus ir t.t.

15.

CHORAS (visi). Kai gieda požemių gyvatai,
Ateina į miškus ruduo.
Užšąla lapkričio vanduo,
Kai gieda požemių gyvatai.

GYVATAI. Ateiki pas mus,
(vilioja žaliomis liepsnelėmis) Ateiki pas mus,
Pamirški namus,
Pamirški namus...

STRIUKUMBUKAI. Kudė jie tei daru?
Kudė jie tei daru?

VISI. Kai gieda požemių gyvatai,
Ateina į miškus ruduo.
Klastos kerams nepasiduok,
Kai gieda požemių gyvatai...

GYVATAI. Ateiki pas mus,
Ateiki pas mus,
Pamirški namus,
Pamirški namus.

STRIUKUMBUKAI. Kudė jie tei daru?
Kudė jie tei daru?

VISI. Užšąla lapkričio vanduo,
Kai gieda požemių gyvatai...

Į sceną tarsi griausmas įsiveržia RONJA, plėšiko duktė, nušokusi tiesiai nuo laivo denio. Ji vilki savo kailine liemene ir aukštais auliniais batais. Ją persekioja vilioklių GYVATŲ žiburėliai.

RONJA. Perkūnai su paraliais! (pamato salėje vaikus).

Ar žinot, vaikai, mano vardą?
Visai nesvarbu pavardė.

Gal skaitėte knygą nors kartą?

Aš Ronja, plėšiko duktė.

Perkūnai su paraliais! Jeigu skaitėte knygą, tai žinote, kad aš neplėšikauju. Bet noriu, kad mano tėvas liautųsi plėšikavęs. O jis mane labai myli. Matote, net ir plėšikai myli savo vaikus. Todėl pasakiau negrįšiu namo, kol nesiliausi plėšikavęs. Mama, žinoma, mane supranta, tačiau ir ji nieko negali padaryti tam užsispyrėliui. O! Aš taip ilgiuosi mamos... Aš ir dabar girdžiu kaip ji man dainuoja Vilkų lopšinę... Girdite?

CHORAS atlieka ūbaujančią Vilkų lopšinę.

16.

RONJA.

Perkūnai su paraliais!
Norėjau pamokyti tėvą,
Todėl išėjau iš namų.
Kovoju su girių pabaisom
Ir trolius nuo dvasių ginu...
Perkūnai su paraliais!

STRIUKUMBUKAI.

Kudė ji tei daru?
Kudė ji tei daru?

GYVATAI-VILIOKLIAI.

Ateiki pas mus,
Ateiki pas mus,
Pamirški namus,
Pamirški namus.

RONJA.

Pasakiau tėtušiui aiškiai,
Na, į ką tai panašu.
Padorios dukrelės tėvui
Plėšikauti – negražu!
O jei nori plėšikauti,
Pasiliksi be dukters.
Šitos pamokos, man regis,
Ir kitiems tėvams pravers!

Perkūnai su paraliais!

Rudenio miškas dingsta drauge su Ronja. Dabar scenoje pasirodo MOKYTOJA, panelė ROSENBLIUM. Ji, kaip visada, su didele skrybėle ir akiniais. Atrodo labai iškilmingai. Kelis kartus atsikrenkščia ir pradeda savo ariją.

17.

PANELĖS ROSENBLIUM ARIJA

Mieloji rašytoja,
 Ponia Astrida Lindgren,
 Aš perskaičiau jūsų knygas.
 Man tos knygos patinka.
 Tačiau...
 Jūs nepaisot griežtų
 Pedagogikos dėsnių.
 Aš tuoj pavyzdžiais
 Akivaizdžiai
 Jums išdėstysiu.
 Na, tarkime, Ronja, plėšiko duktė,
 Nebloga ji mergelė,
 Bet keikiasi.

Sako: „Perkū-ū-ū-nai su paraliais“

Sakau, ar negalima būtų švelniau pasakyt:
 „Su karaliais“.
 Bet nepaisant šių trūkumų,
 Dievinu jus,
 Po paraliais!.

Avanscenoje pasirodo PEPĖ su didžiule kuprine ant pečių. Kaip visada, kur buvęs, kur nebuvęs „nuo stogo nusileidžia KARLSONAS.

KARLSONAS. Ei, Pepe! Kur eini?

PEPĖ. Į mokyklą.

KARLSONAS. Ką ten veiksi?

PEPĖ. Mokysiuos DAUGYBĖS lentelę.

KARLSONAS. Kam tau jos reikia?

PEPĖ. Noriu atostogų. Visi, kas mokosi, gauna atostogų. O kaip aš gausiu atostogas, jeigu nelankysiu mokyklos?

KARLSONAS. Verčiau rioglinkis pas mane ant stogo. Turėsi viso mūsų miestelio stogus savo atostogoms. Pailsėsi.

PEPĖ. Nežinau. O tu, Karlsonai, ar ateisi į mokyklą?

KARLSONAS. Na, DAUGYBĖS lentelę aš moku. Štai, jeigu paimsime šimtą porcijų ledų ir padauginsime juos iš keturių tortų su plakta grietinėle be žvakučių, nes geriau keturi tortai be žvakučių, negu vienas tortas su žvakutėmis, dar pridėsime stiklainėlį persikų uogienės ir vanilinio kremo, tai ir bus DAUGYBĖS lentelė!

PEPĖ. Verčiau vis tiek ateitum į mokyklą...

KARLSONAS. Gražus, protingas ir gerai įmitęs vyras pačių pačiausiam stiprume, tai aš, geriausias pasaulyje KARLSONAS!

18.

(dainuoja)

Visų geriausias Karlsonas -
 Tai aš.
 Palankūs vėjai
 Ant stogų užneš.
 Esu pačių pačiausiam stiprume.
 Todėl visi –
 Mylėkite mane!

Dainuodamas savo dainelę, KARLSONAS išskrenda.

PEPĖ eina į mokyklą.

CHORAS. Į mokyklą, plum, plum, plum, plum,
 Pas panelę Rosenblium.

MOKYTOJA. Sveika atvykus. Jeigu pasakytum savo vardą ir pavardę, aš tave užrašyčiau į mokyklą.

PEPĖ. Papilota Viktualija Rulgardina Krusminta Efraimo duktė Ilgakojinė, kapitono Efraimo Ilgakojinės, buvusio jūrų siaubo, o dabar negrų karaliaus duktė. Tačiau vadinkit mane Pepe. Kad trumpiau būtų.

MOKYTOJA. Gerai. Taip tave ir vadinsim. O dabar pažiūrėsim, ką tu moki. Kiek bus prie 7 pridėjus 5?

PEPĖ. Jeigu nežinai, tai aš tau nepasakinsiu!

CHORAS. Pepė, mūsų mokytojai
 MES NESAKOM “TU”
 Šitaip elgtis klasėje
 Labai nemandagu.

PEPĖ. Labai atsiprašau, aš nežinojau, daugiau taip nedarysiu.

MOKYTOJA. Tikiu. Beje, galiu tau pasakyti, kad septyni ir penki bus dvylika.

PEPĖ. Tai kam klausinėji, jeigu pati viską žinai? Oi, kokia aš netikša, aš vėl pavadinau tave „tu“.

MOKYTOJA. Dabar man pasakyk, kada numirė karalius Karolis XII?

PEPĖ. Ar gi jis jau numirė? Kokia nelaimė... Man jo tikrai labai gaila.

MOKYTOJA. Perui ir Poliui reikia pasidalinti tortą. Jeigu Peras gaus ketvirtadalį, ką gaus Polius?

PEPĖ (ilgai galvojusi). Dieglį pilve!

PEPĖ bėga, kiek kojos neša.

Įsišviečia LINDGREN siluetas, ir pasirodo LEIDĖJAS.

LEIDĖJAS. Mieloji ponia Astrida! Parašiau jums kelis laiškus, tačiau nė į vieną jūs man neatsakėte. Matyt atsakinėjate tik į vaikų laiškus. Pagirtina. Žinoma, pagirtina. Tačiau noriu jūsų paklausti vieno dalyko...

Staiga išdygsta KALIS SEKLYS ir rūsčiai žvelgia į LEIDĖJĄ, pertraukdamas jo kalbą.

KALIS (prisistato). Kalis Bliumkvistas, seklys, pašauktas budėti visuomenės saugumo tarnyboje! Ko norite iš autorės? (Grėsmingai artinasi).

LEIDĖJAS. Kali Bliumkvistai! Tu visai ne seklys, tu... tu... tu... sena laidynė! Bent jau tu pats šitaip sakei apie save viename knygos puslapyje...

19.

KALIS. Kas supranta, kas išmano
Galią mūsų talismano,
Tam tas daiktas pasakys,
Kas seklys, kas ne seklys
Kas laidynė, o kas – ne.
Prisiminsite mane!
Kalis Bliumkvistas, seklys,
Jis į šoną nenuklys.
Niekam nieko nesakiau,
Nuo pradžių – visus sekiau!

Galbūt Kalis Seklys iš tiesų nuo pat pradžių įtariai seka kas vyksta scenoje, be žodžių šen bei ten slapta pasirodydamas. Tai būtų logiška plėšikų scenoje, tik KARLSONAS juos išgąsdina anksčiau, negu KALIS sumoja, ką daryti.

Kalis išeina.

LEIDĖJAS. Taigi... (Išmuštas iš vėžių, išsitraukia užrašų knygutę). Aha. Paklausti vieno dalyko. Ar jums neatrodo, ponia Lindgren, kad “Kalio seklio nuotykiuose” perdaug kariaujama. Aš suprantu, tos dvi komandos, pasikrikštijusios sekant kilniu Anglijos istorijos pavyzdžiu... Tačiau tai nepateisina...

CHORAS. “Karas” Karas!
Prasideda
Baltosios ir Raudonosios Rožių karas!
Mirtis
Praris
Tūkstančius sielų
Ir nusineš
Į juodąją karalystę!”

Tarsi savo dvi ausis...

RAUDONOS ROŽĖS. O dabar visus į rūšį!
Ten jūs būsit kol supūsit!

KALIS. Valkatos! Ei, duokit kelią

BALTOS ROŽĖS. Tai niekšeliai! Tai niekšeliai!
Didis Mumrikas bus mūsų!
Patys rūsyje uždusit!

KALIS-SEKLYS. Kalis Bliumkvistas, seklys,
Niekad niekur nesuklys.
Užsiknisim, užsikasim,
Savo Mumriką atrasim!

RAUDOOS ROŽĖS. Nusispjauti mums į ūsą!

BALTOS ROŽĖS. Didis Mumrikas bus mūsų!

Kol Rožės kariauja, avanscenoje pasirodo plėšikai RULĖ IR FILE.

RULĖ. Ar girdėjai? Talismanas?
Geras daiktas, kas išmano.
Didis Mumrikas vardu.

FILE. Aš ne viską suprantu.
Koks jis?
Mažas? Plonas, Aukštas?
Vėrinys?
Sidabro šaukštas?
Ar galėsime jį parduoti?

RULĖ. File, reikia pagalvoti.
Šiaip ar taip, brangus broleli,
Šitas Mumrikas daug gali.
Jį pavogsime iš vaikų.

FILE. Š-š! Tyliau. Aš sutinku.

Ir toliau vyksta kova, kurią nutraukia mažojo RASMUSO balselis.

VAIKAI. Ko šūkauti! Na, kas gi tau?

RASMUSAS. Aš jūsų Mumriką radau!

VAIKAI. Kur suradai?

KALIS. Urve? Oloj?

RASMUSAS. Aš suradau jį ŠUNS BŪDOJ!

Pamažu vaikai "iškrenta" iš savo vaidmenų ir draugiškai šypsosi vieni kitiems, o RASMUSAS išdidžiai laiko iškėlęs ant delno paprastą mažą akmenėlį, visiems rodydamas savo radinį – nepaprastą talismaną.

CHORO BALSAI. Šitoks pilkas....
Mažutėlis...
Paprasčiausias akmenėlis!

RULĖ ir FILĖ. Paprasčiausias akmenėlis!

Nusivylę numoja ranka ir pasislepia.

21.

CHORAS. VISI. Bet vaikų, vaikų svajonė
Nekelia mums abejonių.
Ji yra tokia didžiulė –
Saulė, vasara, mėnulis...
Ji gyva. Jinai neklysta.
Ji išauga iš vaikystės,
Bet giliausiai širdyje
Liekam visada su ja!

RASMUSAS. Kai Raudonos Rožės pasakė, kad paslėpė Mumriką ten, kur staugia laukiniai žvėrys, tuo metu, kaip tyčia užkavė vilkinis dėdės Oskaro šuo. Aš ir pamaniau ... Taigi, atlaužęs gabalėlį šokolado, lengvai išsiviliojau jį iš būdos... Tas šuo ne toks, kaip visi. Jis mėgsta šokoladą.

CHORAS. Tas kas žino, kas išmano -
Žmogui reikia talismano!
Didis Mumrikas – tai jis!
Talismanas – paslaptis!

VAIKAI. Tik staiga vieną vakarą
Baigėsi mūsų miestelyje vasara...

Vaikai išsiskirsto. Scenoje – LEIDĖJAS ir LINDGREN siluetas.

22.

LEIDĖJAS. Ponia Astrida! Jūs manęs negirdite? Taip, dabar geriau. Sakau, laikykite ragelį arčiau prie ausies. Dabar gerai! Puiku. Bandysiu kalbėti kiek įmanoma garsiau, nes tai labai svarbi žinia. Ponia Astrida! Jums tikrai netrūksta apdovanojimų. Na, nebent dar neturite Nobelio premijos, tačiau ką reiškia Nobelio premija, lyginant su begaline pasaulio vaikų meile! Pagaliau turite Anderseno, Tolstojaus premijas. Junesko jus apdovanojo už tai, kad nepailstamai ginote vaikų ir gyvūnų teises. Ką? Vėl negirdite manęs! Tuoju... (dar garsiau kalba) Šiandien, jūsų gimtadienio proga, noriu jums pranešti, kad Švedija paskelbė jus Metų Žmogumi! Tai labai svarbus pripažinimas, apie kurį reiktų pranešti visam pasauliui! O jūs sakote, kad norėtumėte pasislėpti ir būti kokia nors maža būtybė miško tankmėje...

LINDGREN. Šiandien man sukako 90. Manau, jūs pamiršote vieną dalyką. Esu sena moteris. Kurčia, beveik akla ir pusiau išprotėjusi... Ir šitą moterį jūs paskelbėte Metų Žmogumi! Reikia gerai pagalvoti, ar verta apie tai pranešti visam pasauliui. Juk pasaulis gali pagalvoti, kad visi žmonės Švedijoje tokie, kaip aš...

Kur buvęs, kur nebuvęs, atskrenda KARLSONAS

23.

KARLSONAS. Akla?
 Ir kurčia?
 Ir šiek tiek išprotėjus?
 Man kilo pasiutusiai
 Geros idėjos!
 Galėsime drauge
 Paskraidyt ant stogų.
 Tik tokios, kaip ji,
 Moka skristi.
 Puiku!

Šviesos iliuzija. Atrodo, kad KARLSONAS, apsikabinęs LINDGREN šešėlį, iš tiesų pakyla virš miesto stogų, o kai jie išnyksta, tamsiame danguje įsižiebia ryški šiaurinė žvaigždė.

Renkasi A.Lindgren knygų herojai.

Jie vėl išlipa iš jau atplaukusio, savo tikslą pasiekusio laivo.

CHORAS. Švęsime nepaprastą gimtadienį!
 HEROJŲ BALSAI. - Tik ponios Astridos nesimato.
 - Kiek šiandieną autorei sukanka?
 - Autorei sukanka šimtas metų!
 - Nesvarbu, jinai yra gyva!
 - Pažiūrėkit, šviečia jos galva!
 - Pažiūrėkit, ji dabar žvaigždė!

Visi sužiūra į dangų.

PEPĖ. Aš esu jos mylima duktė!
 Mama! Mes gyvename dorai!
 Mama! Mama! Viskas man gerai!

PANELĖ ROSENBLIUM. Ak, kokia žavi žvaigždžių puota!
 Mūsų Astrid Lindgren – pagerbta!
 Ak, kokia...

Tačiau jos žodžius nutraukia vėluojantis paskutinis laivo keleivis. Tai dar vienas LEIDĖJAS. Jis įnirtingai skinasi sau kelią pro veikėjų ir gerbėjų būrį.

LEIDĖJAS. Atleiskit, praleiskit mane, aš būtinai turiu pasisakyti! Esu leidėjas iš Lietuvos. Gerbiama ponia Asteroide... atsiprašau, gerbiama ponia Astrida Lindgren! Kad jūs žinotumėte, kaip mes, Lietuvoje, jus mylime! Mes nuolatos leidžiame jūsų knygas. Ir visada jas leisdavome. Visais laikais. Esame svetinga ir vaišinga tauta. Tikrai nepasigailėtumėte, atvykusi į Lietuvą. Žinoma, gal ir sunkoka keliauti, kai tau jau šimtas ... Tačiau geros knygos, kaip ir geri autoriai – nesensta. Jūs liksit amžinai jauna. Be to, jūs net neįsivaizduojate, kokią darote įtaką mūsų vaikams. Sako, vienoje Vilniaus mokykloje visi vaikai, kaip Pepė, vaikšto tik atbulom. Tiesa, tame yra ir tam tikrų nepatogumų: kartais jie atsitrenkia į suolą, kartais į lentą, bet, dažniausiai į mokyklos direktorių.

PEPĖ. Meluoj!

LEIDĖJAS. Nemeluoj! (Tyliai) Pati sakei, kad Belgijos Konge nėra nė vieno žmogaus, sakančio teisybę, ir niekas dėl to nesijaudina. (Rimtai) Tačiau vaikų meilės nesumeluosi. Jus myli ne tik vaikai. Jus myli ir suaugę. Nes kartais ir suaugusiems reikia pasakų. Tik jie neprisipažįsta... Jūs reikalinga visiems! Jus myli ir skaito visas pasaulis! Argi tai ne daugiau, negu visas šimtas Nobelio premijų?!

24.

CHORAS. Švenčiame nepaprastą gimtadienį.

Laike, neskubėk, sustok, palauk.

Tos vaikystės duota tiek nedaug!

Sapno laivas plaukioja laike.

Pasidžiaukim išmone puikia!

Karalienė pasakų šalies

Nusipelno meilės ir šlovės!

VISI.

Astrid,

Ana,

Emilija,

Erikson,

Lindgren!

Astrid,

Ana,

Emilija,

Erikson,

Lindgren!

Nuo stogo “nusileidžia” KARLSONAS ir užpučia ant torto žvakutes.

P A B A I G A